

Intellekt och instinkt

(Brev från Sadananda på 60-talet)

Intellekt och instinkt är som en fåfång eldfluga inför solen. För att förstå det allra minsta måste man först glömma allt, som man tänker, känner, har hört och lärt från böcker, översättningar etc. På sanskrit är «önskan att lyssna» och «önskan att tjäna» identiska termer (jfr Gīta 18, 67): «inte att sägas åt en aśuśrūṣu, åt någon som om inte är villig att lyssna, lyda och tjäna».

Från födelse till födelse har vi utnyttjat varandra och även försökt att exploatera Gud för vårt eget individuella bästa och för vår egen glädjes skull. Men vi kan försöka, att i det här livet lära oss att tjäna för att glädja objektet för vårt tjänande och kärlek (Kṛṣṇa) och inte med förhoppningen att därigenom förbättra vår egen lott. Tjänande som mål och inte som ett medel till ett mål.

Ren intellektualism leder till idén om en torr «blodlös» och livlös Gud. Ren sentimentalitet leder till en ytlig romantisk mystik. Kom ihåg, att om och när en uppenbarelse genom Gud ges överhuvudtaget, *kommer den att vara fullkomligt klar och tydlig*. När och var den är större än vårt intellekts förmåga att förstå, kommer denna uppenbarelse att tala om för oss varför det är så och vad som är vägen till att erhålla distinkta och klara begrepp och föreställningar genom Hans metod. Poetisk och mystisk oklar romantik har skadat religionens sak mer än den mest våldsamma ateism.

En titt på oss själva och världen lär oss att något är fel – någonstans råder det ett missförstånd. Problemet är, *att vi inte vet vilka vi är*. Våra instinkter och önskningar att själva bli lyckliga tvingar oss, att förbli slavar under våra instinktiva uppfattningar (vår omedelbara förståelse). Det första religionen måste tala om för oss – om den ska ha något värde överhuvudtaget – är vad vi är och vad som är förhållandet mellan vår kropp, individuella själ, vårt sinne, förnuft, hjärta och atman, vilken har råkat hamna under kroppens och själens höljen. Vi måste ge upp högmodet att tro, att vi är så betydelsefulla varelser i de ändlösa världssystemen, att Gud skulle vara så upptagen av de små obetydliga händelserna i våra liv – så länge vi inte går bortom stadiet av intellektuella djur, vilka vill ha mental och känslomässig tillfredsställelse.

Sanden i mitt livs timglas rinner ut kvickt. Jag önskar så mycket, att jag kunde vara med er där och berätta vissa saker för er med klara och distinkta ord – vilka ni till en början inte skulle tycka om, därför att Guds uppenbarelsen orsakar chocker och förstör oss själva; beundran, självbelåtenhet och självhävdelse. Men det är som en operation på liv och död – vi undflyr den och sedan blir det försent.

Ingen kan klamra sig fast vid de idéer, känslor och instinkter, som man smeker och när som ett spädbarn – dessa felaktiga idéer och denna mystik, allt idiotiskt bagage – om man vill beträda den ensamma vägen att tjäna och förverkliga Gud.

INGEN kan tillfredsställa båda – Gud och världen och ens eget sinne. Var och en måste noggrant ge akt på sig själv – lita inte på ditt eget sinne eller sinnet hos dem som inte vill tjäna Gud utan förväntan om någon slags belöning.